

celona i a molts llocs de Catalunya. Va causar més de cinc-cents morts i una quantitat incalculable de ferits, més que els causats per l'aixecament franquista a la Ciutat Comtal. Aquest cas ha passat a la història com "Els fets de maig".

I a Camprodon va anar d'un pèl que no passés una cosa semblant, amb el camp de batalla al carrer València. La CNT i la FAI tenien la seu a la casa que fa cantonada a mig carrer amb la palanca i la UGT i el PSUC a l'edifici de can Campa al final de la via. Aquell petit combat semblava que no havia de tenir color. Els anarcosindicalistes tenien totes les armes i els altres no disposaven ni d'un miserable tiragomes.

Però una altra vegada els milicians de can Garcia varen tornar a prendre part en l'esdeveniment. Parsimoniosament recorregueren el carrer València assabentant tot aquell que ho va voler escoltar que anaven a proveir de caixes de bombes de mà i de pistoles a la gent de la UGT i que en cas que esclatessin les hostilitats ells també hi prendrien part.

Diu un refrany que la por guarda la vinya. Fos per això o perquè en el fons va imperar la clarividència, militants d'un i altre bàndol, en arribar la nit, van prendre la decisió de consultar els esdeveniments amb el coixí abans la sang no arribés al Ritort.

Encara avui exactament no sé qui eren els milicians de can Garcia. Uns camuflats a la rereguarda, uns militants del PSUC encarregats de vigilar els ajuntaments on els anarquistes o els trotskistes del POUM governaven, uns vigilants de la frontera... Francament, no ho sé. Del que sí tinc notícies és que majoritàriament dintre de la població varen caure bé, fins i tot algun d'ells com ara el seu cap, que es deia Roger, hi va arribar a fer xicota.

Manel Pujol